

Dokumenttype	NOU 1985:8	Dokumentdato	1985-02-20
Tittel	Reguleringsprinsipper i offentlige tjenestepensjonsordninger		
Utvalgsleder	Debes Jan		
Utgiver	Forbruker- og administrasjonsdepartementet		
Kapittel	1.2 SAMMENDRAG AV RAPPORTEN		

Arbeidsgruppen har gjennom beregninger både for enkeltstående pensjonstilfeller og for den samlede tjenestepensjonsutvikling for den offentlige sektor, sett på virkninger av den nåværende reguleringspraksis for løpende pensjoner. Som et resultat av arbeidet har gruppen trukket følgende konklusjoner:

1. Beregningene viser at realverdien av de samlede pensjoner for arbeidstakere i hele den offentlige sektor er avtagende etter 1976. Beregningene viser også at netto uførepensjon (etter samordning) og netto etterlattepensjon fra de statlige og kommunale tjenestepensjonskasser utbetales med et lavere kronebeløp etter hver regulering. Etter hvert vil også netto alderspensjon avta på samme måte.

Uten at dette har vært formålet, har verdifallet blitt det faktiske resultat av den form lønnsoppgjørene i den offentlige sektor har fått i de senere år. Dersom tjenestepensjonene for offentlig ansatte skal være noe mer enn en overgangspensjon som varer i 10-12 år, må reguleringspraksis og/eller lønnsoppgjørenes form endres (kapittel 2,1).
2. Reguleringen av tjenestepensjonene i den private sektor har i de senere år gitt en klart bedre kompensasjon for prisstigningen enn reguleringen i den offentlige sektor. En regner at 40-50% av arbeidstakerne i den private sektor har pensjonsordninger i tillegg til folketrygden. (kapittel 2.4).
3. Dersom man sammenligner regulering av tjenestepensjoner i Norge med tilsvarende i de øvrige nordiske land, synes man i Danmark, Finland og Sverige å ha en reguleringspraksis som gir en stabil realverdi av pensjonene (kapittel 2.5).
4. De fleste pensjonister betaler lavere skatt enn yrkesaktive med samme inntekt på grunn av de særregler som gjelder for beskatning av pensjonsinntekt. Dette bevirker at disponibel pensjon ved pensjonsstart for mange ligger nær disponibel lønn før pensjonering. Det kan likevel synes vanskelig å trekke skattereglene inn i et system for den løpende regulering av pensjonene (kapittel 3).
5. Dersom man ønsker å styre reguleringen av tjenestepensjonene etter et omforenet mål synes en indeksregulering å være å foretrekke. Dersom målet er å bevare realverdien, kan en lønnsindeks, en konsumprisindeks eller regulering etter folketrygdens grunnbeløp G være aktuell. Gruppen antar at en G-regulering er å foretrekke (kapittel 4).
6. Merutgiftene ved å regulere statspensjonistenes ytelser etter G, ville som et gjennomsnitt for 1983 og 1984 utgjort ca 100 millioner kroner. Det tilsvarende tall i den kommunale sektor vil være ca 40 millioner kroner. Merutgiftene ved G-regulering av pensjonene vil øke for hvert år idet pensjonene da vil øke med den høyere prosentuelle økning i G i forhold til økningen i et gjennomsnittstrinn i lønnsregulativet. På den annen side vil utgiftene til offentlige tjenestepensjoner for hver pensjonist være avtagende etter hvert som folketrygden dekker en større del av de samlede pensjoner (kapittel 5.1).
7. I den kommunale sektor vil en regulering som foreslått ikke kreve økning i premiesatsene for kommuner som har pensjonsavtale med KLP eller kommuner med egen pensjonskasse som har avsatt midler til pensjonskassen etter tilsvarende prinsipper. Heller ikke for kommuner med pensjonsavtale med privat forsikringsselskap antas den foreslåtte regulering å gi noen premieøkning av betydning med den nåværende realrente.

I staten vil enhver endring av utbetalingene isolert sett medføre

- behov for en tilsvarende endret bevilgning på statsbudsjettet (kapittel 5,2).
8. Gruppen har anslått hva redusert alderspensjon eller forsterket samordning kan gi av innsparinger. Gruppen antar at Trygdefinansieringsutvalgets og Skattekommisjonens innstilling om å skattlegge pensjonsinntekter mer på linje med arbeidsinntekter har gode grunner for seg (kapittel 5,2).
 9. Dersom et annet prinsipp enn "G-regulering" blir valgt, bør man likevel vurdere om en forenklet samordningsberegning kan benyttes ved reguleringene, det såkalte "brutto-nettosystem" (kapittel 4,1).
-